

Últim estiu a Ordino

Joan Peruga

Premi Fiter i Rossell de novel·la 1997

Tan bon punt vaig posar el peu a terra —sense entretenir-me ni a desfer la valisa on duia la roba de port i ús—, vaig baixar corrent pel camí que, serpentejant pel coster del migdia, menava cap al riu. Hi bufava una brisa tèbia, resplendent, que m'arrapava la roba al cos i em posava dits suaus entre els cabells. M'hi vaig quedar la resta de la tarda asseguda a l'ampit del pont, amb les cames penjant sobre el buit i els ulls pendents de la llera. L'aigua, abillada de bombolletes blanques, corria atordida de picar contra el rodet de fusta que feia girar la mola del molí Nou. Un raig de sol reverberava sobre la superfície verda, on, de tant en tant, unes espurnes s'encenien entre les roques que afloraven enmig del corrent. Estava acostumada a veure baixar els rius de muntanya braus, sorollosos, i la mansuetud de les aigües del Targarona em resultava hipnòtica.

Tot era tan assossegat en aquell raconet de món! Que fàcil que em resultava deixar enrere les nafres de l'hivern! Oblidar les preocupacions diàries pels diners que ens gastàvem al mercat de la Boqueria, el fàstic, entreviat de por, que em pessigava l'estómac quan la mare em feia anar a buscar quartos a cal prestador del carrer de l'Hospital, un vell d'aspecte repulsiu que ens xuclava els diners com una sangonera.

(pàg. 105)